

Arrest

**nr. 60 790 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 april 2010 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 december 1976.

Op 11 februari 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote.

De verwerende partij heeft verscheidene malen een beslissing tot uitstel genomen, onder meer op 28 mei 2009 en 7 oktober 2009. Op 15 maart 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen tot weigering van afgifte van een visum type D. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 22 april 2010 trekt de verwerende partij de beslissing van 15 maart 2010 in. Bij arrest van 9 juni 2010 met nummer 44 659 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen, daar het zonder voorwerp was geworden.

Op 22 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van afgifte van een visum type D. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Resultaat: Casa: Weigering schijnhuwelijk

Visatype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Op 11/02/2009 werd via de Belgische diplomatieke post in Abidjan een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van A.M.K. (...), geboren op 31/12/1976, van Ghanese nationaliteit, om zijn echtgenote O. A. (...), geboren op 02/04/1967, van Ghanese nationaliteit, in België te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 18/09/2008 in Ghana in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikels 18 en 21;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde;

Overwegende dat dit aangetoond wordt door de volgende feiten:

Overwegende dat uit het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen aan het licht gekomen zijn:

Mevrouw O. (...) huwde een eerste maal op 12/09/1997 in Accra, Ghana met de heer B. M. M. H. (...), van Belgische nationaliteit.

Zij vestigde zich in België op 18/04/2000 op basis van haar huwelijk met de heer B. (...). Mevrouw O. (...) en mijnheer B. (...) zouden volgens het rijksregister samengewoond hebben van 19/06/2000 tot 17/12/2001. Het is echter onduidelijk of betrokkenen ooit effectief hebben samengewoond.

De scheiding tussen mevrouw O. (...) en mijnheer B. (...) werd uitgesproken in Gent op 20/05/2006.

Mevrouw O. (...) woonde van 17/12/2001 tot 13/07/2004 en van 16/09/2005 tot 13/06/2008 samen met de heer N. D. (...). Betrokkenen sloten op 22/08/2006 een legale samenwoningcontract af in Antwerpen.

Uit de relatie van mevrouw O. (...) en mijnheer N. (...) werd een dochtertje geboren op 26/06/2004.

Tussen mijnheer A. (...) en mevrouw O. (...) bestaat een leeftijdsverschil van bijna tien jaar. Het is zeer ongebruikelijk te noemen dat een Ghanese man huwt met een oudere dame, gezien de heersende tradities en gebruiken.

Overwegende dat op de Belgische diplomatieke post in Abidjan een interview werd afgenomen met de heer A. (...) waarin de volgende elementen aan het licht kwamen:

Betrokkenen leerden elkaar kennen in omstreeks 1997-1998. Zij zouden toen beiden aanwezig zijn geweest op een conferentie die georganiseerd werd door "The Royal House Church" in Accra.

Betrokkenen zouden toen goede vrienden geworden zijn.

Volgens mijnheer zou mevrouw hem later verteld hebben dat zij naar België reisde om daar te huwen. In werkelijkheid huwde mevrouw in 1997 reeds in Accra.

In 2008 vertelde mevrouw aan mijnheer dat zij gescheiden was. Hij zou haar toen ten huwelijk hebben gevraagd.

Mevrouw zou volgens mijnheer twee zoontjes hebben die in Ghana woonachtig zijn en een dochtertje dat in België bij mevrouw woont. Mevrouw O. (...) zou niet meer teruggekeerd zijn sinds het huwelijk in 2008.

Overwegende dat op basis van hogervermelde elementen de Dienst Vreemdelingenzaken op 07/10/2009 een schrijven richtte ter attentie van de Procureur des Konings te Antwerpen met de vraag advies te verlenen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland afgesloten huwelijk;

Uit het advies van het parket van de procureur des Konings is het volgende gebleken:

Stereotiep kennismakingsverhaal. Betrokkenen beweren elkaar reeds sedert lange tijd te kennen, met name voordat de vrouw naar België is gekomen. Al deze tijd hebben ze de vriendschapsrelatie onderhouden. Er kan geen bewijs worden voorgelegd van de contacten die al deze jaren werden onderhouden. De kennis van elkaars personalia is beperkt. Er is evenmin een goede kennis van elkaars familieleden, welke nochtans eveneens in Ghana wonen. Men zou veronderstellen dat de man zijn schoonfamilie reeds meermaals ontmoet zou hebben, quad non, hij kent zelf de andere broers en zussen van mevrouw niet, enkel deze welke aanwezig waren tijdens het huwelijk.

Ten tijde van de eerste kennismaking, ongeveer rond 1997-1998, men kan geen preciese datum geven, is de vrouw met B. M. (...) gehuwd. Ondanks het prille huwelijksgeluk met B. M. (...), voelde de vrouw toch al liefde voor de heer A. (...). Het is duidelijk dat er verklaringen worden afgelegd 'our besoin de la cause', om de werkelijke relatie met de heer A. (...) aan te dikken. De vrouw minimaliseert immers haar andere relaties om deze met de heer A. (...) beter te doen uitkomen. De feiten spreken echter voor zich. De vrouw is in 1997 gehuwd met een andere man. Op basis van dat huwelijk is ze naar België gekomen. Tijdens dat huwelijk is ze een relatie begonnen met N. D. (...). Met deze man heeft ze minstens één dochter.

De relatie met N. D. (...) zou in 2001 begonnen zijn, en zou twee maanden na de geboorte van hun dochter geëindigd zijn, meer bepaald dus in augustus 2004. Nochtans blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkenen van 17/12/2001 tot 13/07/2004 en vervolgens van 05/09/2005 tot 13/06/2008 hebben samengewoond.

Slechts drie maanden nadat de samenwoning met de heer N. (...) werd beëindigd, gaat de vrouw naar Ghana en huwt ze met de tien jaar jongere heer A. (...). Ze zien elkaar dan voor de eerste keer terug sedert hun kennismaking in 1997-1998. Sedert het huwelijk zien ze elkaar niet meer terug.

Er werd geen feest gegeven. Er werd enkel een burgerlijk huwelijk voltrokken.

Op basis van het geheel van hogervermelde elementen is de conclusie van de procureur des Konings te Antwerpen in casu voldoende elementen voorhanden zijn die duiden op het feit dat de ware reden van dit huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man op basis van zijn status als echtgenoot

Het parket verleent in dit opzicht dan ook negatief advies wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen in art. 10, §1 al.1, 4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de formele motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het middel zelf voert ze de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Verzoeker zijn aanvraag tot het bekomen van een visum werd geweigerd op 31.01.2011

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met deze beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing is uiterst summier en nietszeggend.

In feite is de beslissing NIET gemotiveerd zodat de bestreden beslissing een flagrante schending is van de formele motiveringsverplichting.

Het is immers voor verzoeker onduidelijk waarom zijn aanvraag tot het bekomen van een visum werd geweigerd.

Uit de bestreden beslissing kan absoluut niet afgeleid worden waarom de visumaanvraag van verzoeker geweigerd werd.

Het is de bedoeling van de wetgever geweest dat bij een weigering van een aanvraag tot het bekomen van een visum aan de aanvrager een antwoord gegeven wordt waarom zijn aanvraag niet kon aanvaard worden zodat hij met kennis van zaken beroep kan aantekenen en kan uiteenzetten waarom hij niet akkoord is met de bestreden beslissing.

In casu is de motivatie opgegeven waarom de aanvraag van verzoeker niet afdoende.

Deze is immers louter en alleen gebaseerd op het negatief advies van het parket te Antwerpen.

Men maakt melding van stereotiepe kennismaking, doch dit wordt niet gemotiveerd.

Partijen kennen mekaar sinds zeer lange tijd van voor mevrouw naar België is gekomen, dus meer dan 13 jaar op dit ogenblik.

Mevrouw heeft inderdaad vrij ongelukkige relaties achter de rug .

Zij is naar België gekomen in het kader van haar huwelijk met de heer B. M. (...).

Dit huwelijk heeft niet lang stand gehouden na enkele jaren huwelijk zijn zij gescheiden.

Zij leefde daarna samen met de heer N. D. (...) vanaf 2001, met wie zij een dochter heeft een relatie die met vallen en opstaan is verlopen, en waar zij steeds geprobeerd heeft om in het belang van het kind de relatie met de vader te herstellen, doch dit is nooit gelukt en uiteindelijk zijn zij definitief uit elkaar gegaan in 2008.

Zij gaat naar Ghana om een haar familie terug te zien en de zijn ontmoeten elkaar terug.

Uiteindelijk besluiten partijen te huwen, dit zonder veel poes pas aangezien mevrouw al voor de tweede maal huwde.

Er wordt ook gesteld dat mevrouw sindsdien niet meer naar haar echtgenoot ging.

Niet is minder waar zij bracht met hem de nieuwjaarsdagen door in 2009 toen ze tijdens haar verlof van 31 december tot en met 25 januari 2009-2010 naar Ghana ging

Zij werkt en kan maar een maand weg op een jaar .

Dus telkens zij verlof heeft gaat zij naar haar echtgenoot

Er zitten enkele broers en zussen in het buitenland dat zijn diegenen die mijnheer ook niet zo goed kent met hen is er weinig contact. Diegenen die in Ghana wonen kent hij wel degelijk goed.

Ik meen dan ook dat de redenen van afwijzing niet afdoende zijn gemotiveerd en alleen gebaseerd zijn op een enkel onderzoek van het parket en met al de overige elementen is geen rekening gehouden.

Dit is dan ook een schending van de formele motiveringsverplichting maar ook een schending van de rechten van verdediging van verzoeker zodat enkel en alleen om deze reden reeds de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

In tweede instantie stelt de bestreden beslissing dat de beslissing genomen is door de attaché van de minister "B. E. (...)" doch deze is niet gehandtekend door de attaché van de minister.

Verzoekster betwist dat de bestreden beslissing wel degelijk genomen werd door de attaché Borremans Elke.

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat het feit dat op de bestreden beslissing de naam van de attaché staat vermeld, niet afdoende is om te stellen dat zou kunnen nagegaan worden wie de beslissing genomen heeft en in welke hoedanigheid.

Een derde kan eveneens de beslissing nemen.

De beslissing, zonder handtekening, garandeert op geen enkele wijze de authenticiteit van de handtekening en de beslissing.

Het is niet omdat de 'naam' van de attaché op de beslissing staat dat zij ook daadwerkelijk door deze persoon genomen werd.

Dat in het kader van het 'zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen gehandtekend worden.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat een handtekening er op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing.

De identiteit van de auteur van de beslissing kan in casu niet geverifieerd worden.

Er kan niet nagegaan worden of de attaché zelf wel degelijk het dossier onderzocht heeft en of hij wel degelijk de bestreden beslissing zelf genomen heeft.

Dat van verzoeker geen negatief bewijs kan worden verwacht.

Om deze reden is vereist dat de beslissing ook effectief gehandtekend wordt zodat kan geverifieerd worden dat de beslissing wel degelijk genomen werd door deze persoon en zijn identiteit kan geverifieerd worden.

Indien het louter voldoende zou zijn om een naam te zetten onder een beslissing kan eender wie de beslissing nemen en kan op geen enkel objectieve vaststelbare wijze geverifieerd worden dat zij wel degelijk door de bevoegde persoon genomen werd.

De wet voorziet niet in enige bepaling die stelt dat als er op een bestreden beslissing de naam van een attaché vermeld staat dat daar dan ook wel degelijk van mag uitgegaan worden dat de beslissing genomen werd door de attaché.

Dat een arrest van de RVV het volgende stelt:

"er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan worden toegerekend aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon."

Dit is in casu het geval.

Verzoeker betwist dat de beslissing genomen werd door de bevoegde attaché.

Verzoeker kan onmogelijk nagaan of de beslissing kan toegerekend worden aan de attaché die vermeld staat op de bestreden beslissing.

Verzoeker meent dat het in casu helemaal niet vaststaat dat de bestreden beslissing genomen werd door de daartoe bevoegde persoon. Zij kan evengoed genomen zijn door een derde of een medewerker die helemaal niet bevoegd is.

Dat de gevolgen van huidige beslissing enorm zijn voor verzoeker.

Dat dan ook mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen genomen worden door de bevoegde personen en dit kan geverifieerd worden. Dat indien dit niet het geval is, dit een schending is van de rechten van verdediging.

Het is niet de bedoeling van de wetgever geweest dat een beslissing genomen zou worden door een derde of de administratie of een medewerker. De wetgever heeft uitdrukkelijk bepaald dat enkel de attaché deze beslissingen kunnen nemen.

Gelet op deze bijzondere precisering, mag dan ook verwacht worden dat dit kan nagegaan worden.

Dat volgens verzoeker dit de bedoeling van de wetgever is geweest.

In casu kan niet nagegaan worden of de attaché wel degelijk de beslissing genomen heeft.

Het is niet omdat niet wettelijk bepaald is dat een schriftelijke handtekening op een administratieve beslissing vereist is, dat in het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur, de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dit wel mag verwacht worden. Zeker en vast indien men de gevolgen van huidige beslissing voor verzoeker bekijkt.

Eveneens laat de bestreden beslissing na te vermelden wanneer verzoeker zijn aanvraag tot het bekomen van een visum heeft ingediend.

Dit houden allen schendingen in van de formele motiveringsverplichting.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

In casu vermeldt de bestreden beslissing duidelijk niet de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dit is in casu niet het geval.

De motivering is uiterst summier en laat na essentiële elementen van de aanvraag te vermelden zoals wanneer de aanvraag gedaan werd, wanneer de beslissing genomen werd.

Voorts werd de bestreden beslissing niet ondertekend!

De motivering van DVZ m.b.t. verzoeker zijn aanvraag draagt de beslissing niet.

Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en de bestreden beslissing dan ook onzorgvuldig werd genomen omdat zij zelfs niet gehandtekend werd door een bevoegd attaché, zijn handtekening zelfs niet kan geverifieerd worden en het voor verzoeker dan ook onbegrijpelijk is waarom zijn visumaanvraag werd geweigerd.

Dat dienst vreemdelingenzaken op dit vlak dan ook onzorgvuldig is geweest.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Ter ondersteuning houdt verzoeker in een eerste onderdeel voor dat 'uit de bestreden beslissing absoluut niet kan worden afgeleid waarom de visumaanvraag van verzoeker geweigerd is' alsook dat 'de redenen van afwijzing alleen gebaseerd zijn op een enkel onderzoek van het parket en met al de overige elementen geen rekening is gehouden'.

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoeker wel de schending van de formele motiveringsplicht inroept, doch nalaat in het eerste onderdeel van het middel de geschonden rechtsregel(s) waarin deze formele motiveringsplicht vervat is (zijn), aan te geven. Aldus is dit onderdeel van het enig middel, waarbij de schending van de formele motiveringsplicht wordt aangevoerd, naar inzichten van de verwerende partij onontvankelijk.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, en aldus eerder de materiële motiveringsplicht (als beginsel van behoorlijk bestuur) betreft, laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing terecht is genomen en deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt terecht verwezen naar het advies van de Procureur des Konings, doch verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag waar hij poogt voor te houden dat de beslissing enkel motieven nopens dit advies betreft.

Immers dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde, na eerst te hebben geduid wanneer verzoeker zijn visumaanvraag heeft ingediend, en op basis van welk huwelijk dit is gebeurd, de gemachtigde vervolgens terecht de wetsartikelen vermeldt die in casu relevant zijn en hij vervolgens ook in feite uiteenzet om welke redenen het huwelijk van verzoeker niet erkend wordt en de weigering van een visum gezinshereniging aan verzoeker wordt geweigerd. De gemachtigde verwijst hierbij terecht naar de elementen die blijken uit het administratief dossier, alsmede de elementen die aan het licht zijn gekomen na het interview met verzoeker in de diplomatieke post alsook de elementen uit het negatieve advies van de Procureur des Konings.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij laat verder gelden dat verzoekers beschouwingen, waarbij kritiek wordt geuit op feitelijke vaststellingen door de gemachtigde, geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing dd. 22.04.2010.

Immers dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen, en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desbetreffend (zie o.m. in het arrest RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008, nr. 1619 van 10 september 2007, nr. 1927 van 24 september 2007):

"... In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde (cfr. artikel 146 bis B. W.). In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Ook de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn evenmin van die aard om, gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, tot een ander besluit te komen. Het feit dat verzoeker

het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond" (RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008).

Er dient te worden vastgesteld dat de omstandigheden waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing dd. 22.04.2010, concrete feiten betreffen die steun vinden in het administratief dossier, en die door verzoeker dan ook niet ernstig kunnen worden betwist.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid oordeelde geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, en gelet op de gegevens waarover de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing beschikte, dat het visum aan verzoeker diende te worden geweigerd.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd. Verzoeker kan dienomtrent niet worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt immers de specifieke situatie waarin verzoeker zich bevindt, met name worden concrete elementen aangehaald die zijn gebleken uit het onderzoek naar verzoekers visumaanvraag.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Verzoekers beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag, en kunnen niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel van het enig middel betwist verzoeker dat de bestreden beslissing genomen is door de attaché B. E. (...), nu de bestreden beslissing geen handtekening van voornoemde bevat. Verzoeker meent dat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen gehandtekend worden.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geenszins de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden.

De vereiste van een handtekening is namelijk geen geldigheidsvereiste. Immers, een mondelinge beslissing is ook een aanvechtbare beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn

(R.v.St. nr. 40466 van 23 september 1992), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. (RvV nr. 9.580 dd. 07.04.2008)

Het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de vermelding 'Getekend voor de Minister' evenals de naam en de functie van de persoon die de beslissing in naam van de minister heeft genomen. Verzoekster kan bijgevolg niet worden gevolgd dat het louter door het ontbreken van de handtekening niet duidelijk is door wie de beslissing genomen werd. De bestreden beslissing werd duidelijk genomen door attaché E.B., als gemachtigde van de minister. (RvV nr. 25.618 dd. 03.04.2009)

De bestreden beslissing werd genomen door mevr. E. B. (...), zoals uitdrukkelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier (zie o.m. het beslissingsformulier familiale hergroepering), terwijl deze wel degelijk bevoegd voor het nemen van de bestreden beslissing. Dit laatste wordt door verzoeker ook niet betwist.

Dienstig kan nog verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 27.248 dd. 12.05.2009:

Uit het formulier van betekening en uit de stukken van het dossier met name het beslissingsformulier, blijkt dat de heer Y. V, attaché, de auteur is van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wordt de identiteit van de auteur wel vermeld, evenals zijn functie.

Verzoekster is op de hoogte van zowel de naam als de hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft getroffen. De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een

bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. De stukken van het administratief dossier bevestigen dat de heer Y. V. als attaché de bestreden beslissing getroffen heeft. Er is dus geen probleem van toerekening van de bestreden beslissing aan een bepaalde persoon of onduidelijkheid over diens hoedanigheid, zodat de bevoegdheid van de steller van de akte wel degelijk kan nagegaan worden. Verzoekster betwist niet dat een attaché niet bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor het in ontvangst nemen van bepaalde visumaanvragen en voor het meedelen van de genomen beslissingen gebruik maakt van het "systeem Casablanca" met specifieke elektronische formulieren. Enkel de daartoe gemachtigde ambtenaren hebben toegang tot dit systeem door middel van een code of paswoord. In casu kan in redelijkheid worden aangenomen dat de heer Y. V., attaché, als auteur van de beslissing, één van deze gemachtigde ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken is. Het eerste middel is ongegrond. (RvV nr. 27.248 dd. 12.05.2009)

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook niet worden aangenomen.

Tot slot laat de verwerende partij nog gelden dat ook de laatste kritiek van verzoeker als zou de bestreden beslissing niet vermelden wanneer verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend, niet kan worden aangenomen.

Immers dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld: "Op 11/02/2009 werd via de Belgische diplomatieke post in Abidjan een visumaanvraag gezinshereniging ingediend door (...)". Verzoekers kritiek faalt dan ook in feite.

De beschouwingen van verzoeker missen feitelijke en juridische grondslag en kunnen geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond."

2.1.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing, zoals die zich in het administratief dossier bevindt, geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), naar de artikelen 18,21 en 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en naar het feit dat het parket een negatief advies verleend heeft en naar de redenen waarom het huwelijk van verzoeker niet erkend wordt.

In de kennisgeving van de bestreden beslissing en in het beslissingsformulier wordt duidelijk aangegeven wanneer de bestreden beslissing genomen werd. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld wanneer verzoekers aanvraag ingediend werd.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de gegevens van het dossier en heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat er geen visum gezinshereniging kan worden afgeleverd aan verzoeker. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de beoordeling van de feitelijke elementen in verband met zijn huwelijk, maar toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Enige kennelijke beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Voorts tracht verzoeker aan te geven dat zijn huwelijk geen schijnhuwelijk in de zin van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek is. Verzoeker bespreekt verschillende elementen uit de bestreden beslissing om aan te tonen dat het geen schijnhuwelijk betreft. In dit opzicht wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat de verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over

de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cfr. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 ; C.BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van afgifte van een visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek juist heeft toegepast bij de beoordeling van de visumaanvraag, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en het Burgerlijk Wetboek de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cfr. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr.104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van de verzoekende partij in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking heeft op de rechtmatige toepassing van de artikelen 21 en 27 §1, eerste lid van het WIPR bij de beoordeling van de afgifte van de visumaanvraag, wijst de Raad vooreerst op hetgeen hoger reeds werd gesteld.

Aangaande de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om zich te beroepen op de artikelen 21 en 27 §1, eerste lid van WIPR moet worden gesteld dat uit artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat een vreemdeling die om de afgifte van een visum 'gezinshereniging' verzoekt, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen, het

bewijs dient te leveren dat hij rechtsgeldig gehuwd is. Verzoeker legde hiertoe een Ghanese huwelijksakte voor.

Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid bij de uitoefening van haar bevoegdheden ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen niet in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum ‘gezinshereniging’, verifiëren of het huwelijk waarop verzoeker zich beroept in België rechtsgeldig is. Hierbij vermag hij gelet op artikel 46 van het WIPR dat bepaalt dat de (grond)voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beheerst worden door het recht van de Staat waarvan de respectieve echtgenoten de nationaliteit hebben – in casu Ghana – onderzoeken of het huwelijk rechtsgeldig werd aangegaan naar Ghanese recht en of de erkenning van de huwelijksakte zou kunnen leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde.

Het feit dat het huwelijk overeenkomstig de Ghanese wetgeving werd gesloten, los van de vraag of de Ghanese overheid heeft onderzocht of beide partners hebben voldaan aan alle voorwaarden voor het afsluiten van het huwelijk, sluit op zich niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid alsnog verifieert of het huwelijk met een in België verblijvende persoon waaraan een vreemdeling een verblijfsrecht wenst te ontnemen niet strijdig is met de Belgische openbare orde. Zoals hoger reeds werd aangegeven is betreffende deze toetsingsbevoegdheid van de verwerende partij, niet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doch de rechtbank van eerste aanleg de bevoegde instantie om na te gaan of de niet erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op grond van de artikelen 27 §1, eerste lid en 21 van het WIPR op correcte wijze gebeurde. Indien verzoeker het niet eens is met de conclusie dat zijn huwelijk niet België erkend wordt, dient hij, zoals uitvoerig werd uiteengezet, deze aan te vechten bij de Rechtbank van eerste aanleg. Gezien de voorwaarde van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, met name het kunnen voorleggen van een geldige huwelijksakte, en de niet erkenning van de neergelegde huwelijksakte, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij tot de conclusie komt dat de visumaanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet dient te worden geweigerd. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat zijn visumweigering kennelijk onredelijk is. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Gelezen in deze zin is dit onderdeel van het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

In een volgend onderdeel van het middel betwist verzoeker dat de bestreden beslissing door attaché B.E. genomen werd, daar de bestreden beslissing niet ondertekend werd.

De Raad wijst erop dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Daargelaten de vraag

of een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de beslissing een substantiële vormvoorwaarde is, merkt de Raad op dat de miskennen van een vormvoorschrift niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zulks moet enkel het geval zijn wanneer verzoeker aantoont dat die miskennen hem benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149.347).

De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurs-handeling waarvan de geldigheid aldus niet kan worden aangetast door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de vermelding bevat "*Voor de staatssecretaris: E.B., Attaché*". Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat diezelfde attaché de beslissing heeft gevalideerd en dat deze attaché E.B. werkzaam is bij de Dienst Vreemdelingenzaken, FOD Binnenlandse Zaken. Uit de stukken van het dossier en de beslissing blijkt dus dat de bestreden beslissing is genomen door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aangezien de naam en de functie van de persoon die de beslissing heeft genomen in naam van de staatssecretaris zijn vermeld. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat het louter door het ontbreken van de handtekening niet duidelijk is door wie de beslissing werd genomen.

Het feit dat attaché E.B., van wie de naam voluit wordt vermeld op de bestreden beslissing, tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken – zoals blijkt uit de stukken van het dossier – wordt niet betwist. Bijgevolg kan worden vastgesteld dat E.B. als gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing heeft genomen en hiertoe bevoegd was. Verzoeker heeft aldus kunnen nagaan of de beslissing werd genomen door de bevoegde overheid en kan niet gevolgd worden in zijn kritiek.

In de mate waarin verzoeker zou betwisten dat de persoon vermeld op de bestreden beslissing als gemachtigde van de staatssecretaris ook wel degelijk de beslissing heeft genomen, wijst de Raad erop dat hij hiervoor een beroep kan doen op de procedure "valsheid in geschrifte" en de zaak kan brengen voor de daartoe bevoegde rechtbank. Daarenboven beroept verzoeker zich ook niet op artikel 23 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat verzoeker geenszins aantoont dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

Voor het overige voert verzoeker geen andere grieven. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN